

“मीठे बच्चे- कदम-कदममा जे हुन्छ त्यो कल्याणकारी छ, यस ड्रामामा सबैभन्दा अधिक कल्याण उनीहरूको हुन्छ जो बाबाको यादमा रहन्छन्।”

प्रश्न:- ड्रामाको कुन निश्चिततालाई जान्ने बच्चाहरू अपार खुशीमा रहन सक्छन् ?

उत्तर:- जसले जान्दछन्- ड्रामानुसार अब यस पुरानो दुनियाँको विनाश हुन्छ, प्राकृतिक प्रकोप पनि हुन्छ । हाम्रो राजधानी त स्थापन हुनु नै छ, यसमा कसैले केही गर्न सक्दैन । हुन त अवस्था तल-माथि भइरहन्छ, कहिले धेरै उमंग, कहिले सेलाउँछौ, यसमा अलमलिनु छैन । सबै आत्माहरूका पिता भगवान्ले हामीलाई पढाइरहनुभएको छ, यसै खुशीमा रहनु छ ।

गीत:- महफिल में जल उठी शमा...

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार चैतन्य पुतलीहरूलाई बाबाले याद-प्यार दिइरहनुभएको छ । तिमी सबै हौ चैतन्य पुतली । बाबालाई शमा पनि भन्छन्, तर उहाँलाई बिल्कुलै जान्दैनन् । शमा कुनै ठूलो हुनुहुन्न, एउटा बिन्दु हुनुहुन्छ । कसैको पनि बुद्धिमा छैन- हामी आत्मा बिन्दु हौं । हाम्रो आत्मामा सारा पार्ट छ । आत्मा र परमात्माको ज्ञान अरू कसैको बुद्धिमा छैन । तिमी बच्चाहरूलाई नै बाबाले आएर सम्झाउनुभएको छ, आत्माको अनुभूति (रियलाइजेशन) गराउनुभएको छ । पहिले यो थाहा थिएन- आत्मा के हो, परमात्मा के हो ! त्यसैले देह-अभिमानको कारण बच्चाहरूमा मोह पनि छ, विकार पनि धेरै छन् । दुनियाँ कति उच्च थियो । विकारको नाम पनि थिएन । त्यो थियो निर्विकारी दुनियाँ, अहिले छ विकारी दुनियाँ । कुनै पनि मनुष्यले यस्तो भन्दैनन् जसरी बाबाले सम्झाउनुहुन्छ । आजभन्दा ५ हजार वर्ष पहिले मैले नै यसलाई शिवालय बनाएको थिएँ । मैले नै शिवालय स्थापना गरेको थिएँ । कसरी ? त्यो पनि तिमी अहिले बुझिरहेका छौ । तिमीले जान्दछौ- कदम-कदममा जे हुन्छ त्यो कल्याणकारी नै हुन्छ । एक-एक दिन धेरै कल्याणकारी उनीहरूको हुन्छ जो बाबालाई राम्रोसँग याद गरेर आफ्नो पनि कल्याण गरिरहन्छन् । यो हो नै कल्याणकारी पुरुषोत्तम बन्ने युग । बाबाको कति महिमा छ । तिमीले जान्दछौ- अहिले सत्य-सत्य भागवत चलिरहेको छ । द्वापरमा जब भक्तिमार्ग शुरु हुन्छ तब शुरु-शुरूमा तिमीले पनि हीराको लिङ्ग बनाएर पूजा गर्छौ । अहिले तिमीलाई स्मृति आएको छ, हामी जब पुजारी बन्यौं तब मन्दिर बनाएका थियौं । हीरा माणिकका बनाएका थियौं । त्यो चित्र (मन्दिर) त अहिले मिल्न सक्दैन । यहाँ त मानिसहरूले चाँदी आदिको बनाएर पूजा गर्छन् । यस्ता पुजारीहरूको पनि मान हेर कति छ । शिवको पूजा त सबैले गर्छन् । तर अव्यभिचारी पूजा त छँदै छैन ।

यो पनि बच्चाहरूले जान्दछन्- विनाश पनि आउनु नै छ अवश्य, तयारी भइरहेको छ । प्राकृतिक प्रकोप पनि ड्रामामा निश्चित छ । कसैले जति कोसिस गरे पनि तिम्रो राजधानी त स्थापन हुनु नै छ । कसैको पनि तागत छैन जसले यसमा केही गर्न सकोस् । बाँकी अवस्था त तल-माथि हुन्छ नै । यो हो धेरै ठूलो कमाई । कहिले तिमी धेरै खुशीमा, राम्रो ख्यालमा रहन्छौ, कहिले सेलाउँछौ । यात्रामा पनि तल-माथि हुन्छ, यसमा पनि यस्तै हुन्छ । कहिले त बिहान उठेर बाबालाई याद गरेर धेरै खुशी हुन्छन् । ओहो ! बाबाले हामीलाई पढाइरहनुभएको छ । आश्चर्य छ । सबै आत्माहरूका पिता भगवान्ले हामीलाई पढाइरहनुभएको छ । उनीहरूले फेरि कृष्णलाई भगवान् सम्झेका छन् । सारा

२०७२ श्रावण २१ बिहीबार ०६-०८-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

दुनियाँमा गीताको मान धेरै छ किनकि भगवानुवाच छ नि । तर यो कसैलाई थाहा छैन— भगवान् कसलाई भनिन्छ । चाहे जति नै पोजीशन भएका ठूला-ठूला विद्वान, पण्डित आदि हुन्, भन्दछन्— पनि, गड फादरलाई याद गर्छौं तर उहाँ कहिले आउनुभयो, आएर के गर्नुभयो, यो सबै बिर्सका छन् । बाबा सबै कुरा सम्झाइ रहनुहुन्छ । ड्रामामा यो सबै निश्चित छ । यो रावणराज्य फेरि पनि हुन्छ र मलाई आउनुपर्छ । रावणले नै तिमीलाई अज्ञानताको घोर-अन्धकारमा सुताइदिन्छन् । ज्ञान त केवल एक ज्ञान सागरले नै बताउनु हुन्छ, जसबाट सद्गति हुन्छ । बाबा सिवाय अरू कसैले सद्गति गर्न सक्दैन । सर्वका सद्गति दाता एक हुनुहुन्छ । गीताको ज्ञान, जुन बाबाले सुनाउनुभएको थियो त्यो फेरि प्रायः लोप भयो । यस्तो होइन, यो ज्ञान कुनै परम्परादेखी चल्दै आउँछ । अरूको कुरान, बाइबिल आदि चल्दै आउँछन्, विनाश हुँदैन । तिमीलाई त जो ज्ञान अहिले मैले दिन्छु, यसको कुनै शास्त्र बन्दैन, जुन परम्परा अनादि बनोस् । यो त तिमी लेख्छौ फेरि समाप्त गरिदिन्छौ । यो त सबै स्वतः जलेर खत्म हुन्छ । बाबाले कल्प पहिले पनि भन्नुभएको थियो, अहिले पनि तिमीलाई भनिरहेको छु— यो ज्ञान तिमीलाई मिल्छ फेरि गएर प्रारब्ध पाउँछौ फेरि यस ज्ञानको आवश्यकता रहँदैन । भक्तिमार्गमा सबै शास्त्र छन् । बाबा तिमीलाई कोही गीता पढेर सुनाउनुहुन्न । उहाँले त राजयोगको शिक्षा दिनुहुन्छ, जसको फेरि भक्तिमार्गमा शास्त्र बनाउँछन् अनि गडबड गरिदिन्छन् । तिम्रो मूल कुरा हो— गीताको ज्ञान कसले दियो ! उहाँको नाम बदली गरिदिएका छन्, अरू कसैको पनि नाम बदली भएको छैन । सबैको मुख्य धर्म शास्त्र छ नि । यसमा मुख्य हुन्— देवता धर्म, इस्लाम धर्म र बौद्ध धर्म । कसै-कसैले भन्छन्— पहिले बौद्ध हुन्छ, पछि इस्लाम । भन, यी कुरासँग गीताको कुनै सम्बन्ध छैन । हाम्रो त काम हो बाबाबाट वर्सा लिने । बाबा कति राम्रोसँग सम्झाउनुहुन्छ— यो हो विशाल वृक्ष । राम्रो छ, जस्तो फलावरवाज हुन्छ । ३ हाँगा निक्लिन्छन् । कति राम्रो विवेकले बनाइएको वृक्ष छ । कसैले पनि भट्ट बुझ्न सक्छ— हामी कुन धर्मका हौं । हाम्रो धर्म कसले स्थापन गर्‍यो ? यी दयानन्द, अरविन्द घोस आदि त अहिले भर्खरै आएका हुन् । उनीहरूले पनि योग आदि सिकाउँछन् । हो सबै भक्ति । ज्ञानको त नाम-निशान छैन । कति ठूला-ठूला टाइटिल मिल्छन् । यो पनि सबै ड्रामामा निश्चित छ, फेरि पनि हुन्छ, ५ हजार वर्षपछि । शुरुदेखि लिएर यो चक्र कसरी चलेको छ, फेरि कसरी दोहोरिन्छ ? तिमीले जान्दछौ । अहिलेको वर्तमान फेरि बितेर भविष्य हुन्छ । पास्ट, प्रेजन्ट, फ्युचर । जो पास्ट हुन्छ त्यही फेरि फ्युचर हुन्छ । यस समय तिमीलाई ज्ञान मिल्छ फेरि तिमी राजाई लिन्छौ, यी देवताहरूको राज्य थियो नि । त्यतिबेला अरू कसैको राज्य थिएन । यो पनि एक कहानी जस्तै बताऊ । बडो सुन्दर कहानी बन्छ । उहिले ५ हजार वर्ष पहिले यो दुनियाँ सत्ययुग थियो, अरू कुनै धर्म थिएन, केवल देवी-देवताहरूको नै राज्य थियो । त्यसलाई सूर्यवंशी राज्य भनिन्थ्यो । लक्ष्मी-नारायणको राज्य चल्यो १२५० वर्ष, फेरि उनीहरूले राज्य दिए अरू क्षत्रिय भाइहरूलाई फेरि उनीहरूको राज्य चल्यो । तिमीले सम्झाउन सक्छौ— बाबाले आएर पढाउनुभएको थियो । जसले राम्रोसँग पढे उनै सूर्यवंशी बने । जो फेल भए उनीहरूको नाम क्षत्रिय रहन गयो । बाँकी लडाईं आदिको कुरा हुँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! तिमीले मलाई याद गर्‍यो भने तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ । तिमीले विकारमाथि विजय पाउनु छ । बाबाले आदेश गर्नुभएको छ, जो काममाथि विजय पाउँछ उही जगतजित बन्छ । पछि गएर आधाकल्पपछि फेरि वाममार्गमा गिर्छन् । उनीहरूको पनि चित्र छ । अनुहार देवताहरूको बनेको छ । राम राज्य र रावण

२०७२ श्रावण २१ बिहीबार ०६-०८-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन

राज्य आधा-आधा हुन्छ। उनको कहानी बनाउनुपर्छ। फेरि के भयो, फेरि के भयो। यही सत्य-नारायणको कथा हो। सत्य त एकै बाबा हुनुहुन्छ, जो यस समय आएर सारा आदि-मध्य-अन्त्यको तिमीलाई ज्ञान दिइरहनुभएको छ, जुन अरू कसैले दिन सक्दैन। अरूले त बाबालाई नै जान्दैनन्। जुन ड्रामामा कलाकार छन्, त्यसको रचयिता-निर्देशक आदिलाई जान्दैनन् भने बाँकी कसले जान्दछन्! अहिले तिमीलाई बाबाले बताउनुहुन्छ— ड्रामा अनुसार यो फेरि पनि यस्तै हुन्छ। बाबा आएर तिमी बच्चाहरूलाई फेरि पठाउनुहुन्छ। यहाँ अर्को कोही आउन सक्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ— म बच्चाहरूलाई नै पठाउँछु। कोही नयाँलाई यहाँ बसाउन सकिदैन। इन्द्रप्रस्थको कहानी पनि छ नि। नीलम परी, पुखराज परी नाम छन् नि। तिमीमा पनि कोही हीरा जस्ता रत्न छन्। हेर, रमेशले यस्तो कुरा निकाले प्रदर्शनीको, जसमा सबैको विचार सागर मंथन भयो। त्यसैले हीरा जस्तो काम गरे नि। कोही पुखराज छन्, कोही के छन्! कोही त बिल्कुल केही जान्दैनन्। यो पनि जान्दछौ— राजधानी स्थापना हुन्छ। त्यसमा राजा-रानी आदि सबै चाहिन्छ। तिमीले सम्झन्छौ— हामी ब्राह्मणहरू श्रीमतमा पढेर विश्वका मालिक बन्छौं। कति खुशी हुनुपर्छ। यो मृत्युलोक खतम हुनु छ। यी बाबा त अहिले नै सम्झन्छन्— म गएर बच्चा बन्छु। बचपनको त्यो कुरा अहिले नै सामुन्ने आइरहन्छ, चलन नै बदलिन्छ। यसैगरी वहाँ पनि जब बूढा हुन्छन् अनि सम्झन्छन्— अब यो वानप्रस्थ शरीर छोडेर म किशोर अवस्थामा जान्छु। बचपन हो सतोप्रधान अवस्था। लक्ष्मी-नारायण त युवा हुन्, विवाह गरेकालाई किशोर अवस्था कहाँ भनिन्छ र! युवा अवस्थालाई रजो, वृद्धलाई तमो भनिन्छ। त्यसैले कृष्णमा लव धेरै रहन्छ। हुन् त लक्ष्मी-नारायण पनि उनै। तर मनुष्यले यो कुरा जान्दैनन्। कृष्णलाई द्वापरमा, लक्ष्मी-नारायणलाई सत्ययुगमा पुर्‍याइदिएका छन्। अहिले तिमी देवता बन्ने पुरुषार्थ गरिहेका छौ।

बाबा भन्नुहुन्छ— कुमारीहरू त एकदम खडा हुनुपर्छ। कुमारी कन्या, अधर कुमारी, देलवाडा आदि जति पनि मन्दिर छन्, यो तिम्रै एक्पूरेट यादगार हो। त्यो जड, यो चैतन्य। तिमी यहाँ चैतन्यमा बसेका छौ, विश्वलाई स्वर्ग बनाइरहेका छौ। स्वर्ग त यहाँ नै हुन्छ। मूलवतन, सूक्ष्मवतन कहाँ छ, तिमी बच्चाहरूलाई सबै थाहा छ। सारा ड्रामालाई तिमीले जान्दछौ। जो पास्ट भएको छ सो फेरि फ्युचर हुन्छ फेरि पास्ट हुन्छ। तिमीलाई कसले पठाउनुहुन्छ, यो बुझ्नु छ। हामीलाई भगवान्ले पठाउनु हुन्छ। बस्, खुशीमा रोमाञ्च खडा हुनुपर्छ। बाबाको यादले सबै घोटाला निक्किलदै जान्छ। बाबा हाम्रो बाबा पनि हुनुहुन्छ, हामीलाई पठाउनु पनि हुन्छ फेरि हामीलाई साथमा पनि लैजानुहुन्छ। आफूलाई आत्मा सम्झेर परमात्मा बाबासँग यस्तो कुरा गर्नु छ। बाबा हामीलाई अहिले थाहा भएको छ, ब्रह्मा र विष्णुको बारेमा पनि थाहा भएको छ। विष्णुको नाभीबाट ब्रह्मा निकले। विष्णुलाई देखाउँछन् क्षीरसागरमा। ब्रह्मालाई सूक्ष्मवतनमा देखाउँछन्। वास्तवमा हो यहाँ। विष्णु त हुन् राज्य गर्ने। यदि विष्णुबाट ब्रह्मा निकले भने अवश्य राज्य पनि गरेको हुनु पर्छ। विष्णुको नाभीबाट निकलेका हुन् भने त मानौं बच्चा भए। यो सबै कुरा बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ। ब्रह्मा नै ८४ जन्म पूरा गरेर अब फेरि विष्णुपुरीका मालिक बन्छन्। यो कुरा पनि कसैले पूरा रीतिले बुझ्दैनन्, तब त त्यो खुशीको पारा चढ्दैन। गोप-गोपिनीहरू त तिमी हौ। सत्ययुगमा कहाँ हुन्छन् र! वहाँ त हुन्छन् राजकुमार-राजकुमारी। गोप-गोपीहरूका गोपी वल्लभ हुनुहुन्छ नि। प्रजापिता ब्रह्मा हुन् सबैका बाबा र फेरि सबै आत्माहरूका बाबा हुनुहुन्छ निराकार शिव। यी सबै हुन् मुख वंशावली। तिमी सबै

२०७२ श्रावण २१ बिहीबार ०६-०८-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन बी.के. भाइ-बहिनी भयौ। कुदृष्टि (क्रिमिनल आई) हुन सकदैन्, यसमा नै मायाले हार खुवाउँछ। बाबा भन्नुहुन्छ- अहिलेसम्म जे जति पढेका छौ त्यसलाई बुद्धिबाट बिसर्। म जो सुनाउँछु त्यो पढ। सिँढी त बडो फस्टक्लास छ। सारा आधार एक कुरामा छ। गीताका भगवान् को हुनुहुन्छ? कृष्णलाई भगवान् भन्न सकिदैन्। उनी त सर्वगुण सम्पन्न देवता हुन्। उनको नाम गीतामा लेखिदिएका छन्। कालो पनि उनलाई बनाएका छन् र फेरि लक्ष्मी-नारायणलाई पनि कालो बनाइदिएका छन्। कुनै हिसाब-किताब नै छैन। रामचन्द्रलाई पनि काला बनाइदिएका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- काम चितामाथि बसेपछि कालो भयौ। नाम त एकको लिइन्छ। तिमी सबै ब्राह्मण हौ। अहिले तिमी ज्ञान चितामाथि बस्छौ। शूद्र काम चितामाथि बसेका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- विचार सागर मंथन गरेर युक्तिहरू निकाल- कसरी जगाउने? जाग्छन् पनि ड्रामा अनुसार। ड्रामा एकदम बिस्तारै-बिस्तारै चल्यो। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) सदा यसै स्मृतिमा रहनु छ- हामी गोपी वल्लभका गोप-गोपी हौं। यसै स्मृतिद्वारा सदा खुशीको पारा चढी रहोस्।
- २) अहिलेसम्म जे जति पढेका छौ, त्यसलाई बुद्धिबाट बिसर् बाबाले जे सुनाउनुहुन्छ त्यही पढ्नु छ। हामी भाइ-बहिनी हौं- यस स्मृतिद्वारा कुदृष्टिलाई खत्म गर्नु छ। मायासँग हार खानु छैन।

वरदान:- सच्चा आत्मिक स्नेहको अनुभूति गराउने मास्टर स्नेहको सागर भव

जसरी सागरको किनारमा गयौ भने शीतलताको अनुभव हुन्छ त्यस्तै तिमी बच्चाहरू मास्टर स्नेहको सागर बन्थौ भने जति पनि आत्मा तिम्रो सामुन्ने आउँछन् उनिहरूले अनुभव गरून्- स्नेहको, मास्टर सागरको लहरले स्नेहको अनुभूति गराइरहेको छ किनकि आजको दुनियाँ सच्चा आत्मिक स्नेहको भोको छ। स्वार्थी स्नेह देख्दा-देख्दा त्यस स्नेहबाट दिल उपराम भइसकेको छ त्यसैले आत्मिक स्नेहको केही घडीको अनुभूतिलाई पनि जीवनको सहारा सम्भन्ध्यन्।

स्लोगन:- ज्ञान धनबाट भरपूर रट्यौ भने स्थूल धनको प्राप्ति स्वतः भइरहन्छ।